

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 317/04-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. októbra 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Igora Chochola, bytom B., zastúpeného advokátkou JUDr. A. D., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23 S 148/04-26 z 19. júla 2004 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Igora Chochola **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. augusta 2004 doručená sťažnosť Ing. Igora Chochola, bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. A. D., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 23 S 148/04-26 z 19. júla 2004.

Sťažovateľ podal na krajskom súde žalobu proti nečinnosti správneho orgánu – Správy katastra Banská Bystrica, so sídlom Partizánska cesta 11, Banská Bystrica, ktorou sa domáhal, aby bola žalovanému správnenému orgánu uložená povinnosť konať o návrhu Dražobnej spoločnosti, a. s., na vykonanie zápisu vlastníckeho práva sťažovateľa záznamom do katastra nehnuteľností k bytu č. 64 v bytovom dome súpisné č. 3644 v B. B., ako aj k spoločným častiam a zariadeniam bytového domu a príslušeným pozemkom v katastrálnom území B. B. evidovanom na liste vlastníctva č. 5636. Sťažovateľ žiadal, aby krajský súd žalobe vyhovel a žalovanému správnenému orgánu uložil povinnosť vykonať záznam do siedmich dní od doručenia súdneho rozhodnutia.

Krajský súd žalobu zamietol uznesením č. k. 23 S 148/04-26 z 19. júla 2004 s odôvodnením, že návrh sťažovateľa nie je prípustný kvôli nevyčerpaniu prostriedkov nápravy, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis (§ 250t ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku – ďalej len „OSP“).

K porušeniu označeného základného práva sťažovateľa malo dôjsť tým, že krajský súd sa vecou meritórne nezaoberal. Právna zástupkyňa sťažovateľa v tejto súvislosti uviedla: *„Krajský súd síce v uznesení uviedol, že žalobu zamietla, avšak vecne ide o uznesenie, ktorým sa žaloba bez prejednávania odmieta. (...)*

Krajský súd mal za to, že sťažovateľ mal najskôr podať podnet prokuratúre na vykonanie opatrenia na odstránenie zistených porušení zákona. Až po bezvýslednosti takéhoto podnetu mohol sťažovateľ podať návrh na súd.

Krajský súd nesprávne vyhodnotil podnet prokurátorovi, ako prostriedok umožňujúci nápravu. Prostriedok umožňujúci nápravu je iba taký prostriedok, ktorý zakladá začatie určitého konania o práve toho, kto prostriedok podal, za jeho aktívnej účasti v konaní a s povinnosťou orgánu, ktorému prostriedok smeruje, vykonať po skončení konania úkon.

Prokurátor koná s orgánom verejnej správy sám (hoci na základe podnetu) bez účasti toho, kto podnet podal. Nejde tu preto o priamy prostriedok dostupný fyzickej alebo právnickej osobe, ale o prostriedok sprostredkovaný.“

Podľa právnej zástupkyne sťažovateľa efektívnosť tohto právneho prostriedku „*nie je dostatočná*“, pretože „*Prokurátor môže iba zopakovať orgánu verejnej správy argumenty, ktoré mu už povedal účastník konania v sťažnosti*“, a, navyše, podaním podnetu po uplynutí zákonnej lehoty, v ktorej má správny orgán vo veci rozhodnúť, „*poškodený účastník konania nemá nasledujúcich 59 dní nárok na žiadnu efektívnu ochranu proti nečinnosti orgánu verejnej správy*“. Krajský súd tak podľa nej de facto úplne znefunkčnil zámer zákonodarcu, aby súd poskytol účinnú ochranu proti nečinnosti orgánu verejnej správy. Krajský súd teda porušil právo sťažovateľa na súdnu ochranu tým, že „*poskytnutie súdnej ochrany sťažovateľovi viazal na splnenie podmienky (podanie podnetu prokuratúre), ktorú sťažovateľovi zákon neukladá*“. Kvôli nesplneniu tejto podmienky „*súdnu ochranu sťažovateľovi neposkytol a vec neprejednal*“.

Na základe vyššie uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol: „*Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 19. 7. 2004, č. k. 23 S 148/04-26 bolo porušené právo sťažovateľa domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR.*

Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 19. 7. 2004, č. k. 23 S 148/04-26 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.

Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný uhradiť sťažovateľovi nemajetkovú ujmu vo výške 20.000,- Sk do 15 dní od doručenia tohto rozhodnutia a trovy právneho zástupcu za dva úkony právnej pomoci (prevzatie veci a podanie ústavnej sťažnosti).“

Na základe výzvy ústavného súdu doplnil sťažovateľ sťažnosť predložením kópie napadnutého uznesenia č. k. 23 S 148/04-26 z 19. júla 2004, v ktorom krajský súd uviedol, že podľa tvrdení sťažovateľa mal byť koncom februára 2004 Správe katastra Banská Bystrica doručený návrh spoločnosti Dražobná spoločnosť, a. s., na vykonanie záznamu do

katastra nehnuteľností. Na základe uvedeného návrhu mal byť sťažovateľ zapísaný do katastra nehnuteľností ako vlastník bytu na základe príklepu licitátora na verejnej dražbe konanej v Bratislave 16. februára 2004, osvedčenej notárskou zápisnicou notárky JUDr. M. P. č. N 73/2004, Nz 13196/2004. Podľa § 43 ods. 2 písm. b) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „katastrálny zákon“) bola správa katastra povinná vykonať zápis podľa § 41 uvedeného zákona do 60 dní od doručenia verejnej listiny alebo inej listiny spôsobilej na záznam, potvrdzujúcej alebo osvedčujúcej vznik, zmenu alebo zánik práva k nehnuteľnosti. Napriek uvedenému zápis vlastníckeho práva sťažovateľa do podania žaloby (dňa 1. júna 2004) vykonaný nebol. Na sťažnosť zo dňa 7. mája 2004 nedostal sťažovateľ žiadnu odpoveď. Sťažovateľ sa v kontexte uvedených skutočností domnieval, že žalovaný správny orgán je v konaní bez vážneho dôvodu nečinný.

Žalovaný správny orgán vo svojom vyjadrení uviedol, že mu 1. marca 2004 bola doručená notárska zápisnica č. N 73/2004, Nz 13196/2004 o osvedčení priebehu dražby konanej v Bratislave 16. februára 2004 vrátane osvedčenia dražby bytu č. 64 v bytovom dome súpisné č. 3644 v B. B., ako aj spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 6220/441012 k spoločným častiam a zariadeniam bytového domu a príslušeným pozemkom v katastrálnom území B. B. v prospech sťažovateľa. Táto listina bola zaevidovaná v registri „Z“ pod č. 891/2004. Pred jej doručením však boli žalovanému správny orgán doručené iné návrhy na vklad, ako aj ďalšie listiny určené na vykonanie záznamu „*vo vzťahu k predmetnej nehnuteľnosti*“. Rešpektujúc ustanovenie § 41 ods. 2 katastrálneho zákona nemohol žalovaný správny orgán vykonať záznam na základe notárskej zápisnice č. N 73/2004, Nz 13196/2004 mimo poradia, v akom mu boli doručené listiny o vzniku, zmene alebo zániku práv k predmetnej nehnuteľnosti, a teda vo veci nie je nečinný.

Krajský súd podľa § 250t ods. 1 OSP žalobu zamietol ako neprípustnú z dôvodu, že sťažovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

V tejto súvislosti krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol: „Predpokladom podania návrhu, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť, je, aby navrhovateľ vyčerpал prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis. To znamená, že navrhovateľ pred podaním návrhu musí využiť podnet na vykonanie opatrenia proti nečinnosti, prípadne využiť postup podľa zákona č. 152/1998 Z. z. o sťažnostiach.

V zmysle § 31 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy v rozsahu vymedzenom zákonom, aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány. Podľa § 35 ods. 3 citovaného zákona o prokuratúre, ak prokurátor zistí, že podnet je dôvodný, vykoná opatrenia na odstránenie porušenia zákona a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov podľa tohto zákona, alebo podľa osobitných predpisov.

Z obsahu administratívneho spisu, ako aj z obsahu podaní účastníkov konania nevyplývala skutočnosť, že by navrhovateľ podal podnet na Okresnú prokuratúru v Banskej Bystrici o preskúmanie postupu orgánu verejnej správy v súvislosti s nečinnosťou orgánu verejnej správy vo veci vykonania zápisu práva k nehnuteľnostiam formou záznamu, pričom takýto postup mu umožňuje zákon o prokuratúre. Keďže navrhovateľ nevyčerpал túto možnosť domáhať sa nápravy prostredníctvom prokuratúry, je potrebné jeho návrh na súd považovať za predčasný, pretože v súdnom konaní sa môže domáhať navrhovateľ ochrany až po vyčerpaní prostriedkov, ktorých použitie umožňuje osobitný zákon. Súd preto musel návrh navrhovateľa zamietnuť, pretože nebol prípustný.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namietal v konaní pred ústavným súdom porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v podstate v dôsledku odmietnutia súdnej ochrany krajským súdom s poukazom na ustanovenie § 250t ods. 1 OSP, teda pre nevyčerpanie prostriedkov, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis. Podľa sťažovateľa ide v danom prípade o odmietnutie súdnej ochrany majúce charakter denegationis iustitiae, a tým aj o porušenie základných ústavných princípov garantovaných v čl. 46 ústavy.

Podľa § 250t ods. 1 OSP fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

Podľa odseku 3 citovaného ustanovenia súd o návrhu rozhodne bez pojednávania uznesením. Ak súd návrhu vyhovie, vo výroku uvedie označenie orgánu, ktorému sa povinnosť ukladá, predmet a číslo správneho konania a primeranú lehotu, nie však dlhšiu ako tri mesiace, v ktorej je orgán verejnej správy povinný rozhodnúť. Súd môže na návrh orgánu verejnej správy túto lehotu predĺžiť. Nedôvodný alebo neprípustný návrh súd zamietne.

Podľa § 250t ods. 1 OSP predseda senátu konanie zastaví, ak odpadli dôvody na ďalšie konanie, a zároveň rozhodne o trovách konania.

Podľa odseku 6 citovaného ustanovenia proti rozhodnutiu súdu nie je prípustný opravný prostriedok.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu nie je ústavný súd súčasťou systému všeobecných súdov. Podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, III. ÚS 181/04).

Bolo nepochybne v právomoci krajského súdu interpretovať a aplikovať ustanovenie § 250t ods. 1 OSP v spojení s ustanoveniami zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení

neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“), o ktoré oprel posúdenie prípustnosti sťažovateľovej žaloby. Predmetom posúdenia zo strany ústavného súdu bola otázka, či účinky výkladu a aplikácie uvedených zákonných ustanovení sú v súlade s právom sťažovateľa domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Prostredníctvom ustanovenia § 250t OSP poskytuje zákonodarca fyzickým osobám a právnickým osobám právnu možnosť domáhať sa súdnej ochrany ich základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy v konaniach pred orgánmi verejnej správy, pokiaľ tieto nekonajú bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že sú v konaní nečinné.

Využitie tohto prostriedku súdnej ochrany podmieňuje zákon vyčerpaním prostriedkov, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis. Zákon nešpecifikuje, o ktoré prostriedky konkrétne ide, vzhľadom na rôznorodosť oblastí verejnej správy z hľadiska predmetu právnej regulácie, ako aj nadväzujúcich typov správnych konaní, v rámci ktorých môžu prichádzať do úvahy rôzne právne prostriedky nápravy (v niektorých prípadoch aj viaceré z nich), pokiaľ ide o prípadnú neodôvodnenú nečinnosť správneho orgánu. Ich špecifikácia závisí od právnej úpravy konkrétneho typu správneho konania najmä s ohľadom na oprávnenia nadriadených orgánov vo vzťahu k orgánu, ktorý má povinnosť vo veci konať, ako aj s ohľadom na oprávnenia osobitných orgánov kontroly alebo dozoru prijať účinné opatrenia na odstránenie prípadnej nečinnosti správneho orgánu.

Súd príslušný rozhodovať o návrhu namietajúcom nečinnosť správneho orgánu musí splnenie podmienky podľa § 250t ods. 1 OSP posudzovať individuálne vo svetle okolností konkrétneho prípadu, rešpektujúc účel tohto právneho prostriedku, ktorým je poskytnutie efektívnej a účinnej ochrany osobe, ktorej práva alebo právom chránené záujmy môžu byť dotknuté nečinnosťou orgánu verejnej správy v konkrétnom konaní.

V zásade možno vyžadovať využitie takých osobitných právnych prostriedkov nápravy, pri ktorých možno rozumne očakávať v prípade ich využitia zo strany fyzickej osoby alebo právnickej osoby dotknutej nečinnosťou správneho orgánu, naplnenie uvedeného účelu aj bez potreby ingerencie zo strany súdnej moci.

Nepochybne k nim budú patriť právne prostriedky priamo dostupné dotknutej fyzickej osobe alebo právnickej osobe, rozhodovanie o ktorých je zverené do kompetencie orgánu s právomocami zaručujúcimi možnosť bezprostredného zjednania nápravy vo vzťahu k namietanej nečinnosti správneho orgánu. To však nevylučuje požiadavku vyčerpania prostriedkov nápravy prostredníctvom orgánov osobitne poverených ochranou práv a právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb, aj keď nedisponujú právomocami zaručujúcimi možnosť bezprostredného zjednania nápravy, pokiaľ im zákon zveruje prostriedky umožňujúce uplatnenie ochrany práv a právom chránených záujmov dotknutých osôb vo vzťahu k namietanej nečinnosti správneho orgánu spôsobom, ktorý s prihliadnutím na okolnosti daného prípadu (najmä pokiaľ ide o dĺžku prebiehajúceho správneho konania, jeho predmet a potenciálnu ujmu vyplývajúcu z ohrozenia práv a právom chránených záujmov dotknutej osoby v dôsledku zbytočných prietahov v správnom konaní) umožňuje rozumne očakávať naplnenie účelu poskytovanej ochrany.

V posudzovanom prípade sa sťažovateľ domáhal súdnej ochrany pred namietanou nečinnosťou žalovaného správneho orgánu – Správy katastra Banská Bystrica ohľadne vykonania záznamu o prechode vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktoré nadobudol príklepom licitátora na verejnej dražbe. Zápis do katastra nehnuteľností, ktorý mal žalovaný správny orgán vykonať, mal vo vzťahu k tejto právnej skutočnosti iba deklaratórne účinky, nezakladal zmenu právneho postavenia sťažovateľa. Sťažovateľ sa na krajský súd obrátil približne po troch mesiacoch od podania návrhu na vykonanie záznamu. Krajský súd návrh zamietol pre neprípustnosť z dôvodu, že sťažovateľ mal najskôr podať podnet prokurátorovi podľa § 31 zákona o prokuratúre.

Podľa čl. 149 ústavy prokuratúra Slovenskej republiky chráni práva a zákonom chránené záujmy fyzických a právnických osôb a štátu.

Podľa § 3 ods. 2 zákona o prokuratúre je prokuratúra v rozsahu svojej pôsobnosti povinná vo verejnom záujme vykonať opatrenia na predchádzanie porušenia zákonnosti, na zistenie a odstránenie porušenia zákonnosti, na obnovu porušených práv a vyvodenie zodpovednosti za ich porušenie. Pri výkone svojej pôsobnosti je prokuratúra povinná využívať všetky zákonné prostriedky tak, aby sa bez akýchkoľvek vplyvov zabezpečila dôsledná, účinná a rýchla ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb a štátu.

Podľa § 4 ods. 1 písm. e) zákona o prokuratúre pôsobnosť prokuratúry vykonávajú prokurátori dozorom nad zachovávaním zákonnosti orgánmi verejnej správy v rozsahu ustanovenom týmto zákonom.

Podľa § 28 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor je oprávnený podať orgánu verejnej správy upozornenie na účel odstránenia porušovania zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov, ku ktorému došlo v postupe orgánu verejnej správy pri vydávaní opatrenia alebo rozhodnutia alebo jeho nečinnosťou.

Podľa § 29 ods. 1 tretej vety zákona o prokuratúre ak porušenie zákonov alebo iných všeobecne záväzných právnych predpisov spočíva v nečinnosti orgánu verejnej správy, prokurátor vždy zašle upozornenie na vedomie aj jeho bezprostredne nadriadenému orgánu alebo dozerajúcemu orgánu.

Podľa § 29 ods. 2 zákona o prokuratúre orgán verejnej správy je povinný vybaviť upozornenie prokurátora a odstrániť protiprávny stav bez zbytočného odkladu, najneskôr však do 30 dní od doručenia upozornenia prokurátora, alebo v tej istej lehote odstúpiť upozornenie prokurátora na vybavenie svojmu bezprostredne nadriadenému orgánu alebo dozerajúcemu orgánu. O prijatých opatreniach je povinný informovať v rovnakej lehote prokurátora. Bezprostredne nadriadený orgán a dozerajúci orgán je povinný vybaviť upozornenie prokurátora do 30 dní od doručenia upozornenia prokurátora orgánom verejnej správy alebo prokurátorom. V tej istej lehote je povinný informovať prokurátora o prijatých opatreniach (ods. 3 citovaného ustanovenia).

Podľa § 29 ods. 4 zákona o prokuratúre orgán verejnej správy, ktorý vybavuje upozornenie prokurátora, je povinný umožniť prokurátorovi účasť na prejednaní upozornenia, ak o to prokurátor požiada.

Podľa § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.

Podľa § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre podnetom sa rozumie písomná alebo ústna žiadosť, návrh alebo iné podanie fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ktoré smeruje k tomu, aby prokurátor vykonal opatrenia v rozsahu svojej pôsobnosti, najmä aby podal návrh na začatie konania pred súdom alebo opravný prostriedok, aby vstúpil do už začatého konania alebo vykonal iné opatrenia na odstránenie porušenia zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti možno orgány prokuratúry považovať za orgány disponujúce prostriedkami umožňujúcimi uplatnenie ochrany práv a právom chránených záujmov sťažovateľa vo vzťahu k namietanej nečinnosti správneho orgánu spôsobom, ktorý s prihliadnutím na okolnosti daného prípadu umožňoval rozumne očakávať naplnenie jej účelu.

Zo záverov krajského súdu podľa názoru ústavného súdu nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Ústavný súd sa vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nedomnieva, že by závery krajského súdu v predmetnej veci bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné so sťažovateľom označeným článkom ústavy.

Pretože ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde dospel k záveru, že účinky výkonu právomoci krajského súdu v danom prípade sú zlučiteľné so sťažovateľom označeným právom podľa ústavy, sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. októbra 2004